

ROERKERKNIEUWS - tijd door het jaar

editie 171 (15 september 2023) – www.roerkerken.nl

inleiding

Het schijnt dat inmiddels zo'n 30 procent van de Nederlandse priesters uit het buitenland komt. Van de in totaal 450 priesters komen er 132 uit andere landen. De meeste buitenlandse priesters zijn werkzaam in de bisdommen Roermond (40) en Haarlem-Amsterdam. In beide bisdommen zijn onder meer de internationale, diocesane seminaries 'Redemptoris Mater' gevestigd. Deze grootseminaries verwelkomen de roepingen die zijn ontstaan binnen de Neocatechumenale Weg en werken nauw samen met de andere priesteropleidingen van het bisdom. De vorming binnen deze priesterseminaries is intensief: zo wordt er onder andere aandacht besteedt aan zaken als taal, inburgering en lopen seminaristen stage in parochies. Het bisdom Roermond laat daarnaast ook studenten uit India en Sri Lanka overkomen, die de priesteropleiding volgen in het grootseminarie van Rolduc. De 132 buitenlandse priesters in ons land hebben zo'n dertig verschillende nationaliteiten. Zo'n 40 van hen komen uit India, vijftien priesters komen uit Polen. De betreffende priesters zijn voornamelijk werkzaam in parochies, sommigen van hen in migrantengemeenschappen (KN). Momenteel zijn in ons dekenaat al enkele buitenlandse priesters werkzaam: pastoor Carlos Martinez Celis en kapelaan Miguel Estrada Alfaro (beiden behorend tot de Neocatechumenale Weg) in Roermond-Oost en kapelaan Christyraj Francis (uit Sri Lanka) in de Roermondse binnenstad en in Herten.

parochievernieuwing (I)

Er is de laatste tijd veel te doen over de vernieuwing van onze Kerk, vooral in het kader van het synodale proces waarin wij ons als Kerk bevinden. Tegen die achtergrond komt ook al gauw het boek 'Divine Renovation' uit 2014 ter sprake, het boek over parochievernieuwing van de Canadese priester James Mallon, toentertijd nog pastoor van de St. Benedictus-parochie te Halifax (Nova Scotia), die inmiddels bisschoppelijk vicaris van het aartsbisdom Halifax-Yarmouth is. Het boek kwam in 2019 in het Nederlands uit onder de titel 'Als God renoveert'. In maart 2022 en 2023 was Mallon nog te gast op een tweetal conferenties in ons land die ten doel hadden parochiële 'veldwerkers' te inspireren en te ondersteunen bij het vormgeven van een missionaire parochie. Voor de Duitse vertaling van dit boek (2017) schreef de bisschop van Passau, Dr. Stefan Oster SDB, een voorwoord. Daarin schrijft hij: *"Onze Kerk behoort Christus toe, ook wij, gelovigen van de Kerk, behoren Christus toe. De vraag is echter of dat werkelijk zo is. Behoren wij inderdaad de Heer toe (Rom.14,8)? Behoren wij Hem werkelijk zo toe dat ons leven als gelovigen en het leven van onze Kerk op Hem en Zijn Woord en wil is gericht? Of staan ook wij aan verleiding bloot te zeggen dat de Kerk ons toebehoort, zelfs dat Jezus ons toebehoort en dat we de Kerk zo organiseren zoals het ons past? Of beter gezegd: zoals we het altijd gedaan hebben? Gegroeide structuren kunnen niet alleen ontlastend zijn en dynamische processen in goede banen leiden en houden, maar ook belastend, een vertragende werking hebben en de tendens tot zelfbehoud cultiveren, opdat alles gewoon blijft zoals het altijd is geweest. In dat laatste geval is het ook helemaal niet zo belangrijk of en zo ja hoe Christus verkondigd wordt; dan is het veel belangrijker dat er niets verandert. De Kerk in haar volle breedte is in de loop der eeuwen gegroeid en heeft in de loop der tijden een bepaalde structuur aangenomen, nauw verbonden met het engagement van gelovigen, zowel beroepsmatig als op vrijwillige basis, van priesters en leken. De laatste decennia zien we echter een maatschappelijke verandering optreden die veel oude vanzelf-*

sprekendheden op losse schroeven heeft gezet. Ook onze Kerk en het geloofsleven van haar leden heeft last van de secularisering die om zich heen heeft gegrepen. Ook wij als Kerk, ook wij als gelovigen, lijden onder het gegeven dat alles minder wordt, dat alles afbrokkelt, dat er tekorten ontstaan. Tegelijkertijd moeten we echter ook constateren dat velen proberen er iets tegen te doen, opdat het ondanks alles toch verder blijft gaan met geloof en Kerk. We zien echter ook dat veel van deze pogingen nog altijd verlopen in het oude vertrouwde spoor van de structuren zoals ze in de loop der tijden gegroeid zijn. We konden er immers altijd op vertrouwen dat het geïnstitutionaliseerd en gestructureerd geloof van de volkskerk – van het katholieke gezin via de katholieke school, via de katholieke jeugd-verenigingen, via de communie- en vormselvoorbereiding, enz. – onze jongeren als vanzelf tot betrokkenheid bij de Kerk zou brengen. We komen echter steeds meer tot de ontdekking dat dat zo niet meer werkt (als het al ooit zo gewerkt heeft). We blijven echter maar doorgaan in het oude, vertrouwde spoor. Ja, degenen die er zich nog iets aan geloof en Kerk gelegen laten liggen verdubbelen zelfs hun krachten, om vervolgens de frustrerende ervaring op te doen dat hun inzet eerder minder dan meer resultaat oplevert. Daarom ook de vraag: bestaat er een nieuwe manier, bestaan er nieuwe wegen? Hebben we niet eerder behoefte aan een soort geestelijke cultuurverandering, een nieuwe evangelisatie in een vermoeid geraakte en door structuren belaste Kerk? Is het niet mogelijk om Jezus opnieuw te ontdekken, beter te leren kennen en meer lief te hebben? Is het niet mogelijk weer een Kerk te worden die Hem echt toebehoort, een Kerk waarin Hij werkelijk het middelpunt is, dat onze kerkelijke inzet meer op Hem is gericht en minder op structureel zelfbehoud? Op zoek naar zulke nieuwe ervaringen, naar ervaringen die onze Kerk nieuw leven schenken heb ik eens om me heen gekeken en mezelf afgevraagd: in welke parochies zijn er tekens van nieuw leven, waar komt een daadwerkelijke vernieuwing tot stand? Waar gaat het werkelijk om Jezus en Zijn gebod van de liefde tot God en de naaste, waar is er nog een passie voor het missionaire christendom, dat er op uit is anderen bij Christus te brengen”. Bij die zoektocht stootte hij op voornoemd boek van father James Mallon en stuurde vervolgens een van zijn priesters naar Halifax om Mallons parochievernieuwing met eigen ogen te aanschouwen, om te zien hoe hij zijn parochie van onderhoud naar bloei wist om te vormen, oftewel ‘van een behoudende (bewarende) naar een missionaire parochie’.

wordt vervolgd

Walse familienamen in de Roerstreek (XII) - L’Herminez

In St. Odiliënberg staat de naam L’Herminez niet alleen voor een schoonheidssalon, maar ook voor een schildersbedrijf, beide gevestigd aan de Hoofdstraat. De schoonheidssalon wordt gerund door de vrouw des huizes, het schildersbedrijf door haar man Paul. Pauls roots liggen in Roermond. Daar wonen al meer dan tweehonderd jaar L’Herminez’s. In Roermond duikt de eerste L’Herminez op rond 1795. Het is Jean Baptist L’Herminez (1748-1834) uit de Noord-Franse stad Lille (Rijsel) nabij de grens met België gelegen aan de rivier de Deule. Van oudsher is de stad een kruispunt van autowegen, waterlopen en spoorwegen, waardoor de stad zich tot economisch centrum kon ontwikkelen. In de 18^e en 19^e eeuw was het daarnaast de textielindustrie die Rijsel deed uitgroeien tot 'het Manchester van Frankrijk'. In Roermond stond Jen Baptiste L’Herminez te boek als ‘commissionair’; een tussenpersoon die in eigen naam overeenkomsten sluit maar voor rekening van een opdrachtgever; sinds 1784 was hij getrouwd met de eveneens uit Lille afkomstige Marie Thérèse Grave (1763-1850). Jean Baptist is ook in Lille geboren in 1748, als zoon van Jean Baptiste Joseph L’Hermené die oorspronkelijk uit het niet ver van Lille gelegen Prêmesques kwam (waar zijn naam trouwens nog als ‘Lormene’ werd geschreven) en de uit Lille afkomstige Marie Marguérite Thérèse

Jombart. Toen Jean Baptist zich (via Lens) in Roermond vestigde had hij al twee huwelijken achter de rug: het eerste (1768) met Jeanne Claire Joseph Sensoulier (1745-1774) en het tweede (1775) met Marie Antoinette Joseph Planchon. Uit beide huwelijken zijn kinderen bekend. Uit zijn derde huwelijk (1784) zijn negen kinderen bekend: Maria Theresia (1782), Sophia Adelheydis Josepha (1784), Cesar Joseph (1786), Theresia (Christina) Augustina Xaveria (1791), Michael Dominicus (1796), Esther Elisabeth (1798), Elisabeth (1799), Michael (1799), Johannes Baptista (1802). Jean Baptist sr. kwam op 5 oktober 1834 in Roermond te overlijden “... dat op gisteren, den vijfden oktober, ten vieren uren namiddag, Jan Baptist L’herminez, zonder beroep, oud vier en negentig jaren (in werkelijk was hij pas 86, red.), geboren te Rijssel (Vrankrijk), wonende alhier, eheman van Therese Grard ... overleden is in het huis alhier op het Begijnhof nr. 678 gelegen” (1834/272). Zijn weduwe zou hem bijna 16 jaar overleven; zij overleed op 16 september 1850 in de leeftijd van 87 jaar. Hun twee oudste zonen zouden in Roermond voor een nageslacht zorgen: Michael L’Herminez (1799-1877) door zijn huwelijk (1830) met Petronella van Helden (1801-1863); (schoenmaker) Jan Baptist jr. L’Herminez (1802-1854) door zijn huwelijk (1831) met Cornelia Cox (1802-1867). Hun oudere broer, (slot[en]maker) Michael Dominicus L’Herminez (1796-1858), zou door zijn huwelijk (1822) met Anna Maria Sangers (1798-1868) in Tilburg voor een nageslacht zorgen. Een van de bekendste daarvan is Theo L’Herminez (1921-1997), die naam maakte als tekenaar, schilder en beeldhouwer. wordt vervolgd

Personalia

Op vrijdagmiddag 8 september j.l. namen we in de St. Martinuskerk van Vlodrop afscheid van **Wilhelmina Hubertina Hubertus (Mientje) Koolen-Tobben (1960-2023)**. Geboren en getogen in een groot gezin in het Roermondse Veld, leerde ze in 1989 vrachtwagenchauffeur Jeu Koolen uit Vlodrop kennen met wie ze in 1998 officieel trouwde. Vanuit het Roermondse Veld betrokken ze een woning in Melick en later in Vlodrop, om in 2008 in een chalet op recreatiepark Elfenmeer te betrekken, waar ze met volle teugen genoten van de prachtige ambiance. Omdat de gemeente er niet langer permanente bewoning toestond verhuisden ze in 2017 noodgedwongen naar de St. Martinusstraat. Mientje was een liefdevolle en zorgzame moeder voor Mariëlla en een geweldige oma voor Endalicha en Chalitino. Graag gingen Mientje en Jeu op stap, met name rond de carnaval, niet alleen in het Roermondse Veld, maar ook in Vlodrop. Ook gingen ze graag op vakantie, in de zomer van 2015 zelfs met het hele gezin naar Turkije, twee jaar later (vlak voor de verhuizing) gevolgd door een vakantie naar Spanje in een kleinere setting. Sinds 2011 verdiende Mientje er nog wat als interieurverzorgster op de Huifkarhoeve. Eind vorig jaar openbaarden zich de eerste klachten van wat later een ernstige ziekte bleek te zijn. Al gauw zou ook duidelijk worden dat er geen kruid tegen gewassen was. Toch wist ze zich nog lang redelijk te redden, totdat de ziekte tijdens een weekendje weg naar Ahrweiler zozeer begon op te spelen dat ze zich daags na aankomst alweer genoodzaakt wisten huiswaarts te keren. Nog diezelfde nacht, op zondagmorgen 3 september j.l., kwam onverwacht snel een einde aan haar leven met en voor haar dierbaren. Na de uitvaartmis (voorafgegaan door een avondwake) legden we haar te rusten op de gemeentelijk begraafplaats Anxterveld (of het Angsterveld?).

Op zaterdagmorgen 9 september j.l. deden we vanuit de Berger basiliek **Josephus Wilhelmus (Jo van Betje) Peters (1942-2023)** uitgeleide. Geboren en getogen in St. Odiliënberg, aan het Houtkempke, trad hij al op jonge leeftijd (1952) tot de schutterij, een vereniging waarvan hij niet alleen een fervent lid maar ook jarenlang bestuurslid, zelfs

voorzitter was. Zijn militaire dienst bracht hem in de kader van politionele acties naar Nieuw-Guinea dat na de Indonesische onafhankelijkheid (1949) bij Nederland was blijven behoren, maar dat al gauw door Indonesië zou worden opgeëist, iets wat in 1962 ook zijn beslag zou krijgen. Zijn werkzame leven begon Jo bij firma Pleunis, in welk bedrijf hij zich langzaam maar zeker opwerkte van loodgieter tot lid van het management. Ook rolde hij als prins Jo III (1971) de carnavalsvereniging in, een vereniging die hij ook tot het laatst toe een warm hart zou blijven toedragen. Inderdaad een druk baasje, zo druk bezig met zijn werk en het verenigingsleven dat zijn gezinsleven er helaas bij inschoot: het kostte hem uiteindelijk zijn huwelijk. Toch bleef zijn zorg en aandacht naar zoon Eddy uitgaan en toonde hij zich een trotse opa van Lieve en Tim. Voor zijn verdiensten voor het Berger verenigingsleven, met name voor de schutterij werd hij meerdere malen onderscheiden: ridder in de Orde van Oranje Nassau, erelid van de OLS-federatie en lid van de soevereine Orde van de Rode Leeuw. Vorig jaar carnaval luidde een ogenschijnlijk onschuldige longontsteking het einde van zijn actieve leven in. Het bleek uiteindelijk een veel ernstiger ziekte te zijn die men op allerlei manieren probeerde te bestrijden. Zijn ziekte en de behandeling daarvan vormde ook de aanleiding om begin dit jaar met zijn partner Cily van de Roedestraat naar een aanleunwoning aan de Plechelmusstraat te verhuizen. Een paar weken geleden werden de behandelingen gestopt omdat ze niet het soelaas boden waarop gehoopt was. Zo werd het van kwaad tot erger en moest hij onlangs in het hospice worden opgenomen, waar er enkele dagen later al, op zaterdagmiddag 2 september j.l., een einde kwam, niet alleen aan zijn leven, maar ook aan zijn ziek-zijn. Na de uitvaartmis volgde de begrafenis op Bergerbos.

Diezelfde zaterdagmiddag (9 september) werd in de Berger Mariakapel **Morris Ruijters** uit Lerop gedoopt.

Wit U ons financieel ondersteunen? Bij voorbaat dank!

Herkenbosch: NL 52 RABO 0121 402 088 t.n.v. kerkbestuur St. Sebastianus

Melick: NL 40 RABO 0133 000 400 t.n.v. kerkbestuur St. Andreas

Montfort: NL 39 RABO 0134 704 126 t.n.v. kerkbestuur H. Catharina

St. Odiliënberg: NL 79 RABO 0138 1180 00 tnv kerkbestuur HH. Wiro, Plechelmus en Otgerus

Posterholt: NL 06 RABO 0142 301 760 t.n.v. kerkbestuur St. Matthias

Vlodrop: NL 10 RABO 0154 600 512 t.n.v. kerkbestuur St. Martinus

Tot slot

Aan- en afmelding voor deze nieuwsbrief kan via: clustersecretariaat@roerkerken.nl

Jos. L'Ortye (Posterholt), pastoor, tel. 40 12 21 - pastoor@roerkerken.nl

Paul Hamans (St. Odiliënberg), assistent, tel. 527 825 - p.hamans@roerkerken.nl

Gerard Sars (St. Odiliënberg), diaken, tel. 537 765 - g.sars@roerkerken.nl

Rim Mom (Montfort), diaken, tel. 542 154 - r.mom@roerkerken.nl

Bert Venner (Roermond), diaken, tel. 320 215 - b.venner@roerkerken.nl

Lian Overbeeke (Posterholt), catechiste, tel. 06 – 526 20 245 - l.overbeeke@roerkerken.nl

Parochiebureau Herkenbosch (Anja Wagemans), tel. 520 672 - sebastianus@roerkerken.nl

Parochiebureau Melick (Marie-Anne Geraedts), tel. 537 965 - andreas@roerkerken.nl

Parochiebureau Montfort, tel. 543 127 - catharina@roerkerken.nl

Parochiebureau St. Odiliënberg (Marlou Roeleveld), tel. 531 384 - otgerus@roerkerken.nl

Parochiebureau Posterholt (Lilian Peters), tel. 400 275 - matthias@roerkerken.nl

Parochiebureau Vlodrop (Marjon van der Beek), tel. 401 207 - martinus@roerkerken.nl